

Languages on this page:

ISSN 1652-7224 ::: Publicerad den 27 januari 2010

Utskriftsvänlig pdf-fil

Läs mer om sportfilm på idrottsforum.org

idrottsforum.org har speciell fokus på sport i spelfilm. Den kulturella representationen av idrott tar sig många former, teater, litteratur, film, tecknade serier, bildkonst, etc., och den fungerar mer eller mindre bra i alla dessa kulturformer; frågan är dock om inte just filmmediet lämpar sig särskilt väl för att problematisera sportens roll i olika sociala sammanhang och samtidigt förmedla de spänningsmoment som sporten så ofta erbjuder. Forumet har sålunda under en tid publicerat filmkrönikor och recensioner av akademisk film litteratur, och är sannolikt ett av få medier överhuvudtaget som lyfter fram sportfilmen till en central position inom idrottsvetenskapen. För detta kan vi inte själva stoltsera; det är uteslutande Peter Dahléns sportfilmintresse och hans engagemang i idrottsforum.org vi har att tacka. I denna uppdatering kan vi ur Dahléns fatatur publicera dels en krönika om störtloppsfilmen *Downhill racer* från 1969 med Robert Redford och Camilla Sparv, dels en recension av antologin *Visual Economies of/in Motion: Sport and Film* (Peter Lang), sammanställd av C. Richard King och David J. Leonard. I dussinet bidrag analyseras ett antal sportfilmer utifrån vad som – givet skiftande teoretiska perspektiv – kallas ett intersektionellt perspektiv. Dahléns ingående läsning av de olika bidragen avslöjar såväl de vällyckade som de mindre framgångsrika bidragen, och boken som helhet måste, menar vår recensent, trots svaga redaktörsinsatser ses som måste-läsning för den forskningsintresserade.

Blandat om sportfilm

Peter Dahléns

Institut för informations- och medievitenskap, Universitetet i Bergen

C. Richard King & David J. Leonard
(red)

**Visual Economies of/in Motion:
Sport and Film**

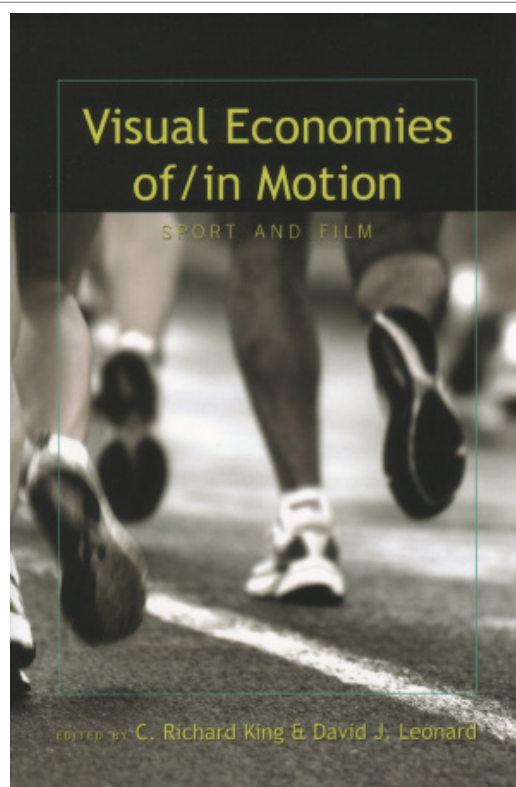
274 sidor, hft.

Bern: Peter Lang Publishing Group
2006

ISBN 978-0-8204-7852-4

Liksom på många andra områden som rör den medierade sporten, så dominerande i dagens populärkulturella offentlighet, har det under senare år vuxit fram en rik flora av forskningslitteratur kring sportfilm. Ett exempel på det är antologin *Visual Economies of/in Motion. Sport and Film*, med C. Richard King & David J. Leonard som redaktörer. Det ursprungliga syftet med boken var enligt dem att studera hur sportfilm reflekterar raspolitiska förändringar i samhället, företrädesvis det nordamerikanska ("how sport films reflect and represent the changing contours of racial politics in the contemporary United States"). Med tiden kom emellertid fler texter in, som även behandlar icke-amerikanska filmer från exempelvis Indien och England, samt tar upp andra perspektiv än det rasmässiga, som kön och klass. En del av texterna har tidigare publicerats i andra sammanhang.

I sin inledning, "Screening the Social: An Introduction to Sport Cinema", framhåller Leonard & King att sportfilm ännu negligeras i filmvetarsammanhang. Vid den omröstning om de 100 bästa filmerna som anordnades i USA 1998 med anledning av filmens första hundra år, fanns bara två sportfilmer med: *Raging Bull* (1980) och *Rocky*

(1976). Författarna håller upp sportfilmernas fokus på det kroppsliga som en orsak till detta bristande erkännande – det fysiska anses vulgärt och inte fint nog inom den cineastiska högkulturen. Sport som tema marginaliseras alltså av American Film Institute (AFI) och andra filmkulturella maktinstanser. Detta är förstås något som Leonard & King vill försöka ändra på med denna bok, genom att påvisa sportfilmers djupgående kulturella och ideologiska betydelser.

Surfing-filmer

I bokens första enskilda artikel, "Floating: Surfing and Signification", analyserar W.R. Marshall & Julio Rodriguez surfilmernas könsordning, eller genuskonstruktioner med en mer teoretisk och analytisk term. De visar att surffilmer i hög grad påminner om annan maskulint orienterad actionfilm, med den skillnaden att gangsters och monster är utbytta mot skräckinjagande vågor. De kvinnor som förekommer i filmerna är i stort sett med på samma premisser, det vill säga att visa sitt mod i kraftmätningen med havet. Dock finns det också sprickor i denna typ av film, där genuskonstruktionerna blir mindre stabila. Här tar författarna utgångspunkt i teorier av den språk- och poststrukturalistiskt orienterade psykoanalytikern Jacques Lacan och gör kopplingar mellan det att flyta på havet och tecken som flytande i språkets strukturer – allt för att visa hur våra identiteter kan vara flytande och föränderliga. Det är inte helt lätt att hänga med i dessa pretentiösa teoretiska svängar, men åtminstone första halvan av artikeln tillhandahåller en del intressanta aspekter på surfilm genom att visa att det inte bara handlar om havets och surfandets skönhet, utan lika mycket om mandomsprov och, vid sidan av själva surfandet, andra maskulina aktiviteter som öl-drickning vid lägerelden (på stranden).

Kyle W. Kusz, som skrivit boken *Revolt of the White Athlete: Race, Media and the Emergence of Extreme Athletes in America* (2007), gör i sitt bidrag till

antologin, "Dogtown and Z-Boys: White Particularity and the New, New Cultural Racism", en analys av surfingdokumentären *Dogtown and Z-Boys*. Filmen berättar om hur en grupp killar [gutter] i Kalifornien med problemfyllda uppväxtförhållanden i splittrade hem på 1960-talet började surfa vid piren till övergivna och spöklika "Dogtown", som tidigare varit en nöjespark. De upptäcktes och stöttades av en

designer av surfbrädor, Jeff Ho, som döpte gänget till "Zephyr surf team", ett samarbete som ledde till att de kom att revolutionera surfingsporten. Till ackompanjemang av Iggy Pop & The Stooges, Black Sabbath och Alice Cooper (vita rockare) lyfter filmen fram killarna som ett slags rebeller, stående utanför den kulturella mittfåran ("mainstream"). Som titeln på artikeln antyder, ser Kusz i filmen en dold berättelse, som handlar om att triumferande beskriva hur unga vita män kom att återta en idrottskulturell dominans de förlorat i diverse idrottsgrenar till olika etniska minoriteter, främst afro-amerikaner. Enligt Kusz framställer filmen de framgångsrika surfarna som manliga heroer för en vit majoritetskultur. Genom att ta utgångspunkt i killarnas besvärliga uppväxtmiljö vänder filmen i viss mening upp och ned på synen på etniska minoriteter som offer för sociala omständigheter och det vita majoritetssamhället. Här är det istället vita som framställs som sociala offer, men som också genom egen förslagenhet och kampvilja lyckas förverkliga den amerikanska drömmen om social och ekonomisk framgång. *Dogtown and Z-Boys* laddas alltså, enligt Kusz, med vissa markörer för förebildlig vithet ("whiteness"), där vithet blir till samhällets osynliga (detta att de är vita tematiseras aldrig explicit i filmen) men självklara normativa centrum (deras vithet tas för given). Därigenom kommer Z-Boys att stå för både exklusivt kulturellt utanförskap (vilket premieras bland självutnämnda alternativkulturer inom exempelvis extremsporten) och inkluderande kulturell dominans, dvs. man kan både äta kakan och ha den kvar.

” Här är det istället vita som framställs som sociala offer, men som också genom egen förslagenhet och kampvilja lyckas förverkliga den amerikanska drömmen om social och ekonomisk framgång.

Postkolonialism och kön

En stor succé var filmen *Bend it Like Beckham* (*Skruva den som Beckham*, 2002), som analyseras av Michael D. Giardina under rubriken "Bending it like Beckham' in the Global Popular: Stylish Hybridity, Performativity, and the Politics of Representation". *Bend it Like Beckham* handlar om en 18-åring kvinna med indiska föräldrar, Jess, som har (dåvarande) Manchester United-spelaren David Beckham som idol. Hon gillar speciellt hans sätt att slå frisparkar och övar därför på att kunna skjuta över och runt muren precis som han ("bend it like Beckham"). Hon vill också själv spela med i ett fotbollslag men då uppstår en kulturkrock eftersom hennes föräldrar förbjuder henne att bära kortbyxor som visar benen och även att spela fotboll. Jess har en engelsk väninna, Jules, men även Jules stöter på problem eftersom hennes mor vill att hon skall leva upp till traditionella feminina ideal. Modern får också för sig att Jules med sitt fotbollsintresse är lesbisk. Filmen har alltså både en könspolitisk och en raspolitisk dimension. *Bend it Like Beckham* skall för övrigt ha fått många unga flickor i olika delar av (det inte sällan patriarkala) Asien att börja spela fotboll.

Sedan kommer det att handla om Indien, i "The Double Temporality of *Lagaan*: Cultural Struggle and Postcolonialism", av Grant Farred. *Lagaan* (2001) utspelar sig på 1800-talet. Regnet har slagit fel och i en liten by ber man därför den brittiske områdeschefen, en officer, om att slippa betala arrende, "lagaan" ("land tax"). Det går

den brutalt nyckfulle officeraren inte med på. Istället föreslår han en cricketmatch mellan de brittiska officerarna och folk från byn, för vilka cricketsporten är ett okänt fenomen. Om byborna vinner ska de slippa betala lagaan detta år, men om de förlorar måste de betala dubbelt så mycket, vilket kommer att ödelägga deras tillvaro. Byborna blir förstas skräckslagna, men en av dem övertalar de andra att göra ett försök och spela matchen, eftersom det handlar om deras framtid och de egentligen inte har något att förlora. De dubbla tidsperspektiv som åsyftas i artikelns titel handlar dels om Indiens koloniala förflutna, dels landets nuvarande postkoloniala situation och möjliga framtida utveckling – allt speglat genom den cricketsport som med tiden kommit att bli Indiens nationalsport. Produktionen av filmen *Lagaan* med dess narrativ, eller perspektiv, blir alltså ett sätt att tematisera Indiens historia.

I artikeln "Vanishing Points: Reframing Indianness in Recent Sport Documentaries", av C. Richard King, analyseras hur idrottande indianer, den amerikanska kontinentens urbefolkning, skildras i två dokumentärer om high school-sport: *Chiefs* (2002) och *Lady Warriors* (2002). *Chiefs* handlar om ett basketlag för killar, medan *Lady Warriors* handlar om tjejer [jenter] som bedriver långdistanslöpning. King läser i hög grad representationen av indianer i

de båda dokumentärerna mot bakgrund av hur indianer traditionellt brukar framställs i Hollywood-film. Liksom Sexton i sin analys av *Friday Night Lights* och *Coach Carter* (se nedan), menar King att dessa två dokumentärer i slutändan förstärker rådande uppfattningar om rasmässiga skillnader, kulturella konflikter, individuella prestationer, social makt och löftet om frigörelse genom idrott – detta trots filmmakarnas i utgångspunkten sympatiska inställning till och i många avseenden inkännande porträtt av de unga atleterna. Trots de progressiva intentionerna hos båda dokumentärerna att normalisera indianerna, tar de bilden av "Indianness" för given, menar King, och detta på fyra sätt. För det första fokuserar de på problemen i reservaten (istället för de faktorer som skapat reservaten och bilden av dem). För det andra upprätthåller de indianernas särart genom att de huvudsakligen låter representanter för den indianska kulturen beskriva sig själv och sitt utanförskap (i stället för att också låta euro-amerikaner komma till tals med sina perspektiv). För det tredje är filmmakarna på samma sätt som turister eller antropologer alltför upptagna av oföränderliga och föregivet äkta traditioner, som i själva verket kan motverka förändringar. För det fjärde kopplas löpningen i *Lady Warriors* till indianernas egen, religiösa tolkning av löpning som kopplad till rit och uppoffring. Allt detta förstärker alltså uppfattningen att indianer i slutändan i grund och botten är annorlunda människor än vad vi icke-indianer är.

” Allt detta förstärker alltså uppfattningen att indianer i slutändan i grund och botten är annorlunda människor än vad vi icke-indianer är.

Raspolitik och fadersgestalter

I USA har speciellt basketsporten kommit att framstå som den stora möjligheten för afro-amerikanska män att göra karriär och tjäna stora pengar. Framgångsrika svarta idrottare som Michael Jordan har kommit att få stor symbolisk betydelse som exempel på de till synes obegränsade möjligheter till social mobilitet och rikedom som står de svarta idrottarna till buds i dag. Som rollmodeller kan Jordan och andra idrottsstjärnor tjäna som motvikt till glorifieringen av den kriminellt baserade gemenskapen bland innerstadsgång. Det finns emellertid en baksida av detta, eftersom det i den mediala offentligheten har kommit att uppstå en förenklad dikotomi eller motsättning mellan gangstern/gängledaren å den ena sidan och den framgångsrike idrottsmannen med stora sponsoravtal å den andra, som om detta vore de enda framkomliga vägarna för svarta unga män i dagens amerikanska samhälle. Det har skapats en "visualiseringsprocess" där andra yrkesföreträdare som läkare, lärare och advokater inte alls ges samma synlighet och (hjärte)status som idrottsmännen. Många unga och utbildade svarta män förleds genom denna mediala överrepresentation av framgångsrika och glamourösa idrottsmän till att tro att chanserna att lyckas som exempelvis basketspelare är betydligt större än vad de i själva verket är. Denna dikotomi problematiseras i filmen *Boyz N The Hood* (1991), som analyseras av C. Keith Harrison i artikeln "From Boyz (N the Hood) to Men: Cultural Perceptions of AfricanAmerican 'Ballers' and 'Scholar Ballers' in Higher Education". *Boyz N The Hood* (1991) var regissörens John Singleton's debutfilm. Handlingen utspelar sig i gänginfekterade south central Los Angeles och filmen skildrar en grupp tonåringar som är på väg att bli män och som måste finna sin väg i livet i en uppväxtmiljö med många problem. Riskerna är stora att de faller för frestelsen att gå in i något av gatugängen och därmed bli kriminell. Filmens huvudperson är Tre Styles (Cuba Gooding, Jr.) som redan i unga år hamnar i bråk och trubbel, trots sin intelligens och trots att han lovat att inte slåss. Mot sin vilja skickas han iväg till sin far Furious Styles (Laurence Fishburne), där det är meningen att han ska lära sig ansvar och i sinom tid bli en mogen man. Efter en introduktion av ghetton och de unga huvudpersonerna förflyttas vi sju år fram i tiden, lagom till slutet av high school och planerna inför vad som ska hända därefter. Genom sin kontakt med fadern går det bra för Tre Styles. Ett centralt budskap i filmen är således betydelsen av ansvarsstagande fadersgestalter.

Betydelsen av fadersgestalter är också ledande motiv i *Friday Night Lights* (2004) och *Coach Carter* (2005). I artikeln "The Field of Fantasy and Court of Appeal: On *Friday Night Lights* and *Coach Carter*", av Jared Sexton, jämförs dessa två filmer som båda handlar om en tränares kamp för att skapa vinnare av sitt lag, både på och utanför idrottsarenan. I *Friday Night Lights* är Billy Bob Thornton tränare för ett fotbollslag i en småstad, medan *Coach Carter* skildrar en tränare, spelad av Samuel L. Jackson, för ett skollag i basket. Skillnaden mellan filmerna ligger inte bara i att det handlar om två olika lagsporter, utan också i att *Friday Night Lights* skildrar en vit miljö,

medan *Coach Carter* skildrar en svart. Det som förenar filmerna är dels high school-miljön handlingen utspelar sig i, dels, inte minst, fadersproblematiken. I *Friday Night Lights* har huvudpersonen stora problem med att bli accepterad av sin våldsamma suput till pappa, själv en gång stjärna i skollaget. Mot pappan står tränaren (Thornton). Den hårde och kravfulle men samtidigt gode och rättvise tränaren som vägledande faderssubstitut är ännu mer framträdande i *Coach Carter*. Här uppstår dock en annan skillnad: tränaren i *Friday Night Lights* är vit, för ett i huvudsakligen vitt lag, medan tränaren i *Coach Carter* är svart, för huvudsakligen färgade elever. Det är denna rasdimension som Sexton riktar in sig på. Vad Sexton tycks vilja föra i bevis i sin alltför röriga [rotete] text, är att den smygrasism och strukturella diskriminering som existerar i USA reproduceras i de båda filmerna, genom att vita framställs som målmedvetna vinnare och svarta som förlorare, och genom att orsakerna till de svartas sämre livsvillkor och framtidsutsikter inte förklaras utan avpolitiserar. Istället görs de, som i *Coach Carter*, till individuella problem: flitigt skolarbete eller fängelse, valet är ditt.

I artikeln "Is This heaven? White Sporting Masculinities and the Hollywood Imagination", av David J. Leonard, analyseras basketfilmen *Hoosiers* (1987) och *Rudy* (1993), som handlar om universitetsfotboll. Båda filmerna anges också, av dess producenter, som baserade på verkliga händelser. Som artikelrubriken antyder handlar det i första hand om hur vit maskulinitet tematiseras, definieras och återskapas i båda dessa filmer utifrån den påstådda kris för "white masculinity" som uppstod under 1980-talet till följd av bland annat den allt större dominansen av afro-amerikaner och andra etniska minoriteter (exempelvis latinamerikaner) inom de stora nationella idrotterna baseball, amerikansk fotboll och basketboll, men också på grund av expansionen av kvinnlig(a) idrott(are). *Hoosiers* och *Rudy* ses av Leonard som nostalgiska produkter av Ronald Reagans konservativa presidentperiod (1981–1989): båda ger uttryck åt hegemoniska värden i en vit medelklass och de konstruerar i sina respektive narrativ en idrottsvärld som är föregivet klasslös, rasneutral och meritokratisk. Framför allt presenterar de båda filmerna en för vita – och framför allt vita män – trygghetskapande önskebild av idrotten som (en gång i tiden) dominerad av vita, manliga atleter ur framför allt en arbetarklass som delade vissa grundläggande och hegemoniska värderingar knutna till disciplin, hårt arbete och självbestämmande men också självuppooffring för lagets/kollektivets bästa – vilket i sin tur är det som möjliggör realiseringen av "The American Dream". Här knyter Leonard bland annat an till "whiteness studies", alltså till den forskning som undersöker diskursiva framställningar av vår förment rasneutrala vithet som kulturella konstruktioner genomsyrade och betingade av vissa ideologiska mönster och betydelse.

” Båda filmerna ger uttryck åt hegemoniska värden i en vit medelklass och de konstruerar i sina respektive narrativ en idrottsvärld som är föregivet klasslös, rasneutral och meritokratisk.

I påföljande artikel gör den för idrottsforum.orgs läsare sedan tidigare bekante, radikale sportjournalisten Dave Zirin en marxistisk influerad analys av boxningsfilmen *Cinderella Man*, regisserad av Ron Howard och med Russell Crowe i rollen som James J. Braddock, verksam under depressionens USA på 1930-talet. Filmen skildrar hur en fattig och uträknad Braddock förtvivlat kämpar för att kunna försörja sin familj, bestående av hustru (spelad av Renée Zellweger) och tre barn, när han plötsligt får en ny chans i boxningsringen, en chans som han tar och därigenom blir ny mästare. Han blir också folkhjärte runt om i USA, genom att befolkningen kunde ta del av matchen via radioutsändning; i filmen får vi också se människor samlade kring radioapparaterna i spänning och andakt. Zirin har dock inte mycket till övers för *Cinderella Man*, som han menar mest består av liberal ideologisk propaganda och historieförfälskning. I filmen finns inte, menar Zirin, några skildringar av strejker och andra arbetarledda protestaktioner under depressionen. Det enda som antyder den organiserade klasskamp som förekom är Braddocks kompis, hamnarbetaren Mike Wilson, som tror på politisk aktivism. Mike skildras dock som en oansvarig drinkare, dömd att gå under. Genom att Braddock framställs som Mikes familjeansvarige motsats samt säger till Mike att det enda sättet han vill slåss på är i ringen, det vill säga inte på barrikaderna, så förmedlas ett antifackligt och individualistiskt budskap, menar Zirin, som också tycker att porträtteringen av Braddocks motståndare, den judiske Max Baer, är skandalöst förvridet, eftersom Baer här skildras som en samvetslös sociopat – återigen med syftet att skapa en negativ kontrast till den vite protestantiske hjälten Braddock. Zirin ondgör sig också över att filmens handling slutar innan Braddock gick sin sista stora match i karriären, mot det afro-amerikanska stjärnskottet Joe Louis – en match som vanns av Louis.

En annan av 1930-talets stora amerikanska idrottsstjärnor var galopphesten Seabiscuit (en hingst), som det gjordes en spelfilm om 2003. Om denna film handlar artikeln "Media, Marketing, and Memory: Sport Promotion and *Seabiscuit*", av Holly Kruse. *Seabiscuit* är, liksom för övrigt *Cinderella Man*, den klassiska historien om "the underdog" (den som befinner sig i någon form av underläge) som blir en vinnare. Seabiscuit kom på så sätt, inte minst genom de nationella radioutsändningarna från hans lopp, att få stor symbolisk betydelse som hjälte och "fighter" för många människor i USA under det fattiga 1930-talet, som kunde följa och identifiera sig med Seabiscuits kamp mot hårda motståndare och svåra omständigheter. Liksom Jim Braddock ingav Seabiscuit, genom sin framgång på idrottsarenan, människor hopp och förtröstan på en mer lyckosam och bättre framtid. I sin analys visar Kruse hur filmen *Seabiscuit* tacksamt användes som reklampelare av en till följd av nya spelformer (på bl.a. internet) hårt konkurrensutsatt galoppbransch. På motsvarande sätt kunde filmbolaget använda galoppbranschen och dess reklam- och TV-verksamheter för att marknadsföra filmen. Genom detta samarbete skapades alltså olika former av ekonomiska synergieffekter. Det innebar också att filmens skildring av 1930-talets galoppvärld och av

Seabiscuit och människorna som skötte honom måste friseras för att skapa en tilldragande nostalgisk bild av dåvarande förhållanden och den hängivna, och i slutändan lyckosamma, kamp ur underläge som utfördes av Seabiscuit och hans stall, en situation som sedan kan projiceras på dagens hästsport och dess publik. Sålunda berättar filmen inte att Seabiscuit inledde sin karriär i ett mycket välstående stall och alltså från början inte var någon "underdog", utan i själva verket hade tämligen goda materiella förutsättningar.

Avslutning

I en avslutande "Epilogue: Why Sports Films Matter; Or, Refusing a Happy Ending", anbefaller redaktörerna, utifrån de olika analytiska perspektiv som aktualiserats i antologins olika delstudier, "intersectional analysis" av sportfilmer, dvs. studier som kombinerar analys av olika diskurser såsom representation av klass, kön, sexualitet, ras/etnicitet och ålder/generation i en film eller en grupp av filmer. För en tydligare och mer utförlig beskrivning av intersektionell analys som metod hänvisas till Helena Tolvheds avhandling *Nationen på spel* (2008), s. 55–60. Tolvhed beskriver intersektionalitet som "ett synsätt där olika sociala positioner betraktas som sammanflätade" (s. 55), som ett studium av hur "olika positioneringar aktualiseras i olika sammanhang" (s. 58) – av hur "olika maktordningar förhåller sig till varandra och förskjuter, förstärker och försvagar varandras relativa betydelse" (s. 59).

Allra sist i boken finns ett appendix: "Teaching Sport Film: Pedagogic Resources". Här beskrivs (på 26 sidor) olika sätt att lägga upp kurser kring sportfilm, med avseende på allt från litteratur, filmexempel, undervisning och tillvägagångssätt för analys, till former för examination.

Sammanfattningsvis är detta en antologi som spretar åt väldigt många håll. Det positiva är fokus på både köns-, ras- och klassdimensioner, och på både fiktionsfilm och dokumentärer. Det som imponerar minst är redaktörskapet: många artiklar är onödigt snåriga och tillkrånglade så här borde redaktörerna ha gått in och redigerat hårdare samt krävt större pedagogisk ansträngning från författarnas sida. Dessutom saknas ibland fakta kring exempelvis filmers tillkomst. Att inte åtgärda sådant är tjänstefel från redaktörernas sida. Man kunde också ha haft en annan och mer lättillgänglig boktitel: *Visual Economies of/in Motion* är löjligt pretentiös. Dessutom tycker jag att vissa artiklar är väl så politiskt tendentiösa, i den meningen att man bara är öppen för perspektiv av den analyserade filmen som bekräftar det valda ideologiska perspektivet. I ett fall går det definitivt för långt. Jag syftar här på Dave Zirins analys av *Cinderella Man*, som blir alldeles för ovetenskaplig, med utfall mot regissören Ron Howard om att denne föraktar både fattiga och politiskt aktiva människor. Jag läser gärna Zirin som krönikör och undersökande journalist, men en text som denna, med dess subjektiva värderingar och åsikter, hör inte hemma i ett vetenskapligt sammanhang som det ändå rör sig om här.

Kritiken till trots: för de med ett forskningsintresse för sportfilm är *Visual Economies of/in Motion. Sport and Film* ett måste.

© Peter Dahlén 2010.

 [Hitta bästa pris på boken hos Prispallen.se](#)

 [Kjøp boken fra Capris.no](#)

 [Sammenlign priser på bogen hos Pensum.dk](#)

 [Buy this book from Amazon.co.uk](#)

 [Buy this book from Amazon.com](#)